

Trang thơ

Trời lập Đông

TRẦN TUỒNG VI

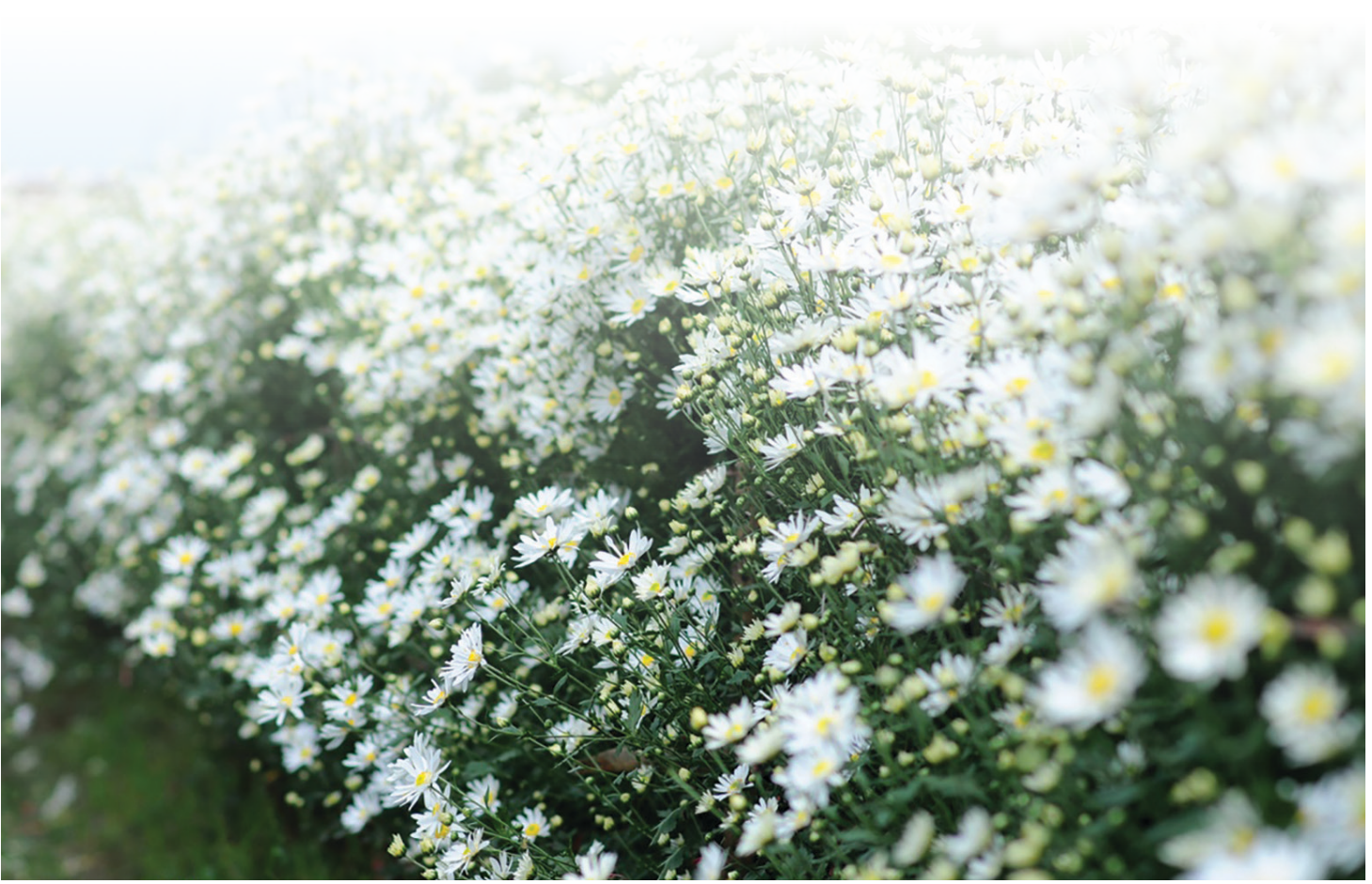
Lối quen nào bây giờ sao hun hút
Mắt em nhìn đâu thấy được mùa thương
Trời lập đông trên cỏ cây gầy guộc
Anh xa em hoang vắng những con đường

Có lời buồn vọng theo hồi chuông đổ
Tháng mười hai, ai còn có chờ ai?
Tình yêu buộc giữa hai đầu nỗi nhớ
Giọt mưa rơi hay những giọt lệ dài...

Chốn bình yên, em tìm về ru ngủ
Chuyện đời mình thành chuyện cổ tích xưa
Chôn dưới gốc cây già nhành hoa cũ
Để nghe thương kỷ niệm suốt bốn mùa

Trời lập đông nên bàn tay em lạnh
Anh bây giờ trao hơi ấm cho ai?
Có khi nào anh nghe lòng cô quạnh
Như lòng em đang giữa tiết đông này?

Thôi chẳng trách vì... còn thương nhiều lắm
Thêm đau lòng kể từ những chia xa
Âm ba cũ xin đừng gieo tiếng động
Để em ru giấc ngủ lại hiền hoà

Tháng cuối năm

TRẦN ĐỨC LẬP

*Tháng mười hai kéo ta về đoạn cuối
Khúc vô thường chìm nổi chuyện hôm qua
Chiều lặng lẽ thả đời theo vết nắng
Hồn mệt nhòa buông bỏ tháng ngày xa.*

*Chút giá buốt vo tròn trong câu chữ
Gói mênh mông vào tận đáy trống không
Giấu xôn xao vào buổi sớm đầu đông
Ta ngồi đếm tháng mười hai vuột mất.*

Bâng khuâng

HOA TÍM BUỒN

*Bâng khuâng chiều lặng lơ chiều
Ngồi bên khung cửa, gió xiêu xiêu lòng
Giao mùa vừa rót sợi đông
Tàn khô gãy guộc, lá phong lia cành*

*Hình như vương lại mong manh
Nơi nao hương mộng, mơ xanh nụ tình
Một thời chỉ biết lặng thinh
Gửi vào cây cỏ, chút tình ngần ngợ*

*Dối lòng bởi tại vẫn thơ
Mỗi chiều lại cứ giả vờ đợi mong
Thế rồi đời bận long đong
Chân son đã vương... bụi hồng trần ai.*

